

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8JH-2

P85

*STAVRI
PONE*

**TE MOS
KISHE
DREMITUR**

DRAMË

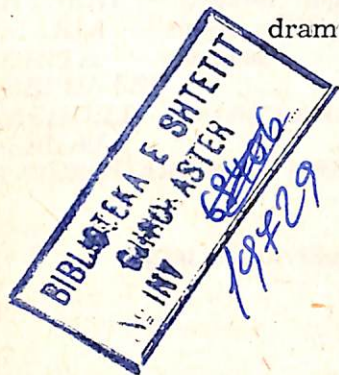
891.983-2

785

STAVRI PONE

TË MOS KISHE DREMITUR

dramë në tri akte

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

PERSONAT

FILIP SHOLLA — mjek, punonjës në dikaster

DHOQINA — e ëma

VASILIKA — e shoqja

ETLEVA — e bija, maturante stazhiere

NORA — e bija, nxënëse e klasës së tetë

TRIFONI — i vëllai

LENA — gruaja e Trifonit

LLUKË KARAKOLLI — kooperativist

PETRITI — mjek, punonjës në dikaster

HYSENI — kryetar dege

MARIA — shoqe e Dhoqinës

DRITA — mësuese

NËPUNËSI

MËHILLI — mjek, punonjës në bazë

GRUAJA

I DËRGUARI NGA RRETHI

Ngjarjet zhvillohen në ditët tona.

AKTI I PARË

Tabloja e parë

Dhomë e një shtëpie dykatëshe fshati. Në të djathtë oxhaku, me sergjene anash, ku duken disa orendi kuzhine. Mbi oxhak portreti i një plaku mustaqelli, hijerëndë e krenar. Përballë minderi, mbi të një çifte dhe një pushkë e vjetër, të kryqëzuara. Mbi to varet portreti i një djaloshi të ri partizan. Në anën tjetër bufeja, televizori, radioja. Në mes një tavolinë kuzhine, mbi të një vazo me kaktus.

Ndihet shija, pastërtia dhe rregulli. Gjithçka flet për një shartim origjinal të atmosferës së kohës së kaluar dhe të kohës sonë.

Hyjnë Vasilika, Filipi, Drita.

DRITA. Ja, këtu ka zbritur gjyshja tani. I pëlqen të banojë në këtë dhomë.

VASILIKA. Paska bërë ndryshime. (Vështron rrotull.) Posi, posi... E kemi plakë me shije nënën.

Filipi shkon te oxhaku e ndalet para portretit të plakut.

Faleminderit, moj vajzë. Po s'na the, nga të kemi?

DRITA. Nga Korça.

VASILIKA. Dhe ke ardhur të punosh vullnetarisht si mësuese këtu?

DRITA. Po.

VASILIKA. Shumë mirë, shumë mirë. Po me vajzën tonë, me Etleven, nga njihesh?

DRITA. Që parvjet, kur erdhi si aksioniste këtu. Pastaj, Etleva këtu i kaloi edhe pushimet. Ajo tha se do të vinit edhe ju...

VASILIKA. E, shkuam në Durrës.

FILIPI (*portretit.*) Eh, baba, baba! (*Vështron rrotull.*) Moj shtëpizë e dashur... (*Shkon te dritarja.*) Ja, kaq sa një çërr isha kur shikoja nga dritarja varkën e babait që nisej për të peshkuar. Ja ulliri, atje tej, po ai, vetëm limonat janë vënë më vonë. Eh, shtëpi, shtëpi!... (*Shkon te minderi, ulet.*)

Drita rri si mbi gjemba, s'di ç'të bëjë.

VASILIKA (*Dritës*). Po mirë, s'tha gjë nëna kur iku?

DRITA. Jo. Na la çelësin e dhomës, se... ne s'ke mi televizor. Kur mori telegramin tuaj, tha se do të priste sa të vinit, pastaj do të shkonte tek Agroni, mirëpo iu kthye mendja dhe u nis për në Peshkopi.

VASILIKA (*Dritës*). Po pse shkoi, tha gjë?

DRITA. Tha se e kishte marrë malli për djalin e Agronit. E kishte parë në ëndërr.

FILIPI. Ajo s'ka qenë as supersticioze!

VASILIKA. Tha se kur do të kthehet?

DRITA. Pas nja dy javësh. Të vete më mirë tani në vjeshtë, tha, se më vonë zihen rrugët nga dëborë.

VASILIKA. Po ti me kë banon atje lart?

DRITA. Me një shoqe tjetër. Gjyshja vetë na i la të dyja dhomat. Neve edhe njëra na mjafton.

VASILIKA (*i vjen inat*). Epo, domosdo! Gjersa jeni brenda, ju ka bërë si të shtëpisë.

DRITA. Mua do të më falni. Po të keni ndonjë nevojë, më thërrisni.

VASILIKA. Mirë, mirë. Faleminderit. (*Ulet në karrige.*)

Drita del. Filipi dhe Vasilika rrinë për disa çaste të heshtur.
Pas pak Filipi ngrihet dhe hap televizorin.

(*Nervoze.*) Mbylle atë, Filip. Më mirë të mendojmë ç'do të bëjmë! (*Pauzë.*) I dërgojmë telegram, i themi po vijnë, ajo kërcet e ikën.

FILIP. Kushedi si është puna, se nëna e di që një ditë do të pajtohem.

VASILIKA. Patjetër, do të pajtoheni! Djali kthehet një ditë dhe kokulur i kërkon falje nënës fisnike! (*Pauzë.*) Kaq herë të kisha thënë: shko atje, në fshat, t'i kërkosh të falur. (*Me zë qortues.*) Po ti e shtyje dhe prisje rastin kur nëna të vinte te yt vëlla, te Trifoni. (*Merr valixhen, e vë mbi tavolinë, e hap.*) Po tani, ç'ti bëjmë kësaj? (*Nxjerr një copë stof.*) Stof si ky s'gjen gjëkund. E kisha ruajtur për nënën time, po ja që m'u desh t'ia bëj peshqesh vjehrrës. (*E tund.*) Ç'ti bëjmë tani? (*E përplas në vali-xhe.*) Ç'na bëre, more Filip!

FILIP. O, na lodhe! Kur të vijë në Tiranë, jepja.

VASILIKA (*ankuese*). Po ku i dihet ç'ka bërë me shtëpinë? S'duhet humbur kohë, jo! Po sikur vërtet t'ia ketë dhënë fjalën ndonjërit për ta shitur? (*Me hidhërim.*) Nga vajtëm e u zumë me Agronin... Punën në Tiranë ia gjete si jo më mirë. Mjek i specializuar, djalë i ri, me të ardhmen përpara... (*Me ton të lartë.*) Po s'deshi djali ynë të rrinte në Tiranë... Ama,

dhe ne i thamë: s'do të rrish? Qafën thyej, nga sytë këmbët...

FILIPI. Mos e tepro, se nuk ia tha njeri këto fjalë Agronit!

VASILIKA. Ia thamë që ç'ke me të. E na zemërohet nëna jote e nderuar e na i del krah... (*Ul zërin.*) Po, me sa ma ha mendja mua, ajo shkak për t'u zënë donte...

FILIPI (*ashpër.*) Nëna s'e ka zakon të zihet me njerëzit.

VASILIKA. Donte shkak për t'u zënë! Pa ç'iu prish puna plakës se ku do të punonte i nipi?

FILIPI (*prerë*). Ti e di inatin e vjetër...

VASILIKA. I mblodhi të tëra bashkë nëna jote. Vinte e na jepte mend: le të marrë djali kë të dojë... Të dashurohej djali e të martohej me kë t'i donte qejfi, pa nëna e babai në drejt të venin...

FILIPI. Epo, mjaft tani! Ja që ashtu u bë, ai mori atë që deshi dhe ne s'patëm ç't'i bënim.

VASILIKA. S'ka pse të na komandojë...

FILIPI (*me zë të tendosur*). Po një mendim do ta thotë, apo jo? E shtëpisë është, nuk është e huaj.

VASILIKA. Mirë, mirë, mos bërtit. (*Ngrihet, shkon te bufeja.*) Ç'thua, do të hamë ndonjë kafshatë?

FILIPI. Nuk më hahet, jo.

Vasilika nxjerr nga dollapi ushqime dhe i vë mbi tavolinë.
Filipi brendh lart e poshtë nëpër dhomë.

VASILIKA (*sikur nguroset në vend*). S'më hiqet nga mendja...

FILIPI. Çfarë?

VASILIKA. Shtëpia... Kur i afrohemishim fshatit, e shikoja nga maja e kodrës. Si në përrallë... kaq

hijerëndë dhe e bukur, e fshehur në mes të pemëve, ashtu, në errësirë... (Pauzë.) Si kështjellë... E gjitha me gurë, kopsht, limona e portokalle, dyqind metra larg detit, në këtë goxha fshat të Rivierës... E shikoja nga maja e kodrës e më pikonte në zemër kur mendoja...

FILIP (i qetë). Nuk shitet kollaj kjo shtëpi, jo!

VASILIKA. Ou?! Kjo është thesar, ta rrëmbejnë nga dora, ti më thua... Kot s'qenë ato fjalë që dëgjuam te yt vëlla. Ato fjalë na bënë të marrim gjithë këtë rrugë... (Pauzë.) Plaka mund ta shesë, mund të bëjë ç'të dojë. Ja e shiti. Ç'ju bien juve, tre fëmijëve të tjerë? Hiçgjë s'ju bie. Më të shumtat Trifoni ka për t'i marrë, se, me sa duket, tek ai do të rrijë nëna jote.

Filipi ngrihet, shkon te dritarja, vështron jashtë.

Kurse shtëpisë, sa më shumë kohë të kalojë, aq më tepër i rritet vlera. (shikon muret me vëmendje.) Nesër ditën e shohim mos i duhet bërë ndonjë meremetim. (Në ankth.) Ah, more Filip! Po thuanë, mos ia ka dhënë fjalën ndokujt për ta shitur?

FILIP. Po di gjë unë? Nesër pyesim dhe e marrim vesh.

VASILIKA. Nuk bën të pyesim botën. Po thuaj që, sapo të vijë në Tiranë, t'ia kthejmë mendjen, po qe se ka vendosur. Se shtëpia na duhet, dimër, verë. Edhe me qira lëshojmë ndonjë dhomë, edhe ullinj e portokalle sigurojmë. Kur e kemi, përse të mos e mbajmë? Plaka me sot e me nesër është, kurse ne... (E pikëlluar.) Gjithë kjo rrugë!

FILIP. E morëm vesh tani! (Mban vesh.) Kush vjen kështu?

Hyn Maria, një plakë e trashë, gazmore, e mbajtur mirë. U hedh nga një vështrim të shpejtë Vasilikës e Filipit.

MARIA. Ou, kush na paska ardhur! (*Shkon te Filipi.*) Ç'të kthejmë për së mbari, more shoku doktor nga Tirana? (*I jep dorën.*)

FILIP. Ku je, moj Marie luanesha!

MARIA (*kthehet nga Vasilika*). Mirë se na erdhe, moj nusja jonë! (*E puth.*) Akoma atje punon, me kartrat?

VASILIKA. Jam shefe e kartotekës, moj Marie! (*Me tjetër ton.*) Po vërtet luaneshë qenke, ta paska frikën pleqëria.

MARIA (*ulet në minder*). Përse të plakem? Gjithë të mirat i kam. Unë dhe nëna juaj kemi vendosur të mos plakemi. Po si kaloni, si jeni andej? Etle-va mirë është? Kanakarja e gjyshes. E keni nga Dhoqina vajzën, ua mbajti e ua shëndoshi plot gjashtë vjet, që nga e treta e fillores e gjer në të tetën. Zemra i dhemb që s'e ka këtu. Ç'vajzë që keni, ç'vajzë... (*Vasilikës, që pregatit darkën.*) Rri ti, Vasilikë, se je lodhur. (*Ngrihet ta ndihmojë.*)

VASILIKA. Mbarova, s'ka gjë.

MARIA. Po me nënën u ngrohët ndopak? Se është kockë e fortë Dhoqina.

VASILIKA. S'jemi ftohur, moj Marie, njerëzit tanë jemi. Yti mishin e ha, po kockën ta ruan.

MARIA. Ashtu është, bijë e nënës. (*Pauzë.*) Mora vesh për ju e ardhsh. Po kam dhe një hall.

VASILIKA. Ç'hall?

MARIA (*kthehet nga Filipi*). Kam nipin e vogël pa qejf, o Filip. As motin nuk ka mbushur. E vizitoi nusja te doktori ynë, po ai është i ri. T'u bëftë Maria, shihe njëherë ti, se ti je doktor e shkuar doktorit.

FILIPI. Doktor jam vërtet, po punoj në ministri.
MARIA. E ç'bëri ajo? Shikoje njëherë.

FILIPI (*zihet ngushtë*). Unë s'jam as për kalama-
maj...

MARIA (*ngrihet*). Për njerëz je, nuk je për kafshë, de!

FILIPI. Jo, për kafshë s'jam, xhanëm, po s'kam as veglat...

MARIA. Ç'vegla? Mos ke bark për të çarë? Djali ka zjarr e vjell. Shikoje edhe ti, të mbledh mendjen.

VASILIKA. Bjere, moj Marie.

MARIA. Tani vij. (*Del.*)

FILIPI. Ç'bëre? S'e di që këta dy vjetët e fundit kam vizituar a s'kam vizituar pesë-gjashtë njerëz?

VASILIKA. Po s'ia shikove, i mбетet qejfi. Kur ta kemi shtëpinë pa zot këtu, kush do të kujdeset?

FILIPI. Po s'kam as receta, djalli ta hajë!

VASILIKA. More, po bëja qejfin asaj! (*Shkon te bufeja; anash saj i zënë sytë një shishe me vaj plazhi.*) Po kjo? (*E merr në dorë.*) Vaj plazhi... I kujt do të jetë?

FILIPI. Ç'ke me të? Mbase e çupave atje lart. (*Shëtit i menduar nëpër dhomë.*)

VASILIKA (*e menduar*). Vera e dytë që s'vijmë këtu... (*Papritur.*) Nga shkaku i tekave të nënës sate shpenzuam dynjanë në Durrës! (*E hedh shishen pa kujdes.*)

FILIPI (*ashpër*). Mbase s'qenë vetëm tek at e nënës ato, po mjaft tani. (*Ngrihet, shkon te bufeja, merr një shishe verë.*)

VASILIKA. Mos pi. Do të të zëjë koka.

FILIPI. Një gotë s'më bën gjë.

VASILIKA (*ulet në karrige*). Do të hamë, apo do t'i shikosh çunin njëherë?